

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Сряда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ предплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща предплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Венчко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна.

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: Петръ Хр. Генковъ.

ВАРНЕНСКО ГРАДСКО ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ.

№. 1291.

гр. Варна, 31 Януарий 1897 год.

За приемането оферти желающитъ да сключатъ (4) четири милионний заемъ на Варненската Градска Община е опрѣдѣленъ съ рѣшение № 76 отъ 1897 год. на Общинскій Съвѣтъ окончателно дѣня 31 Мартъ ст. стилъ или 12 Апрель новъ стилъ текущата година, часа до 5 вечерята.

Офертитъ се испращатъ до Общинското Управление, отъ което интересующитъ може да узнайтъ до опрѣдѣления срокъ необходимитъ имъ подробности по заема.

За Кметъ: К. В. Поповъ.

3—1 Секретаръ: И. В. Петровъ.

19 Февруарий.

Бѣше врѣме, когато за отпразднуването на днешния дѣнь, ставахъ приготовления като за Великъ-дѣнь. Бѣше врѣме, когато на днешния дѣнь на вредъ, гдѣто живѣе Българинъ, се въздавахъ топли молитви къмъ Всевишния за дългоденствието на Русскій Царствень Домъ и за здравнето на нашия Царь-Освободителъ Александръ II. То не бѣше отколѣ. Ние сме свѣрѣмненници и съучастници на тия народни празненства и тържества. Тогава венчки считаме за свѣщенъ дългъ да благодаримъ Провиденнето, за гдѣто ни е сподобило съ дѣньтъ 19 Февруарий и да искажемъ чувствата си за благодарностъ и признателностъ къмъ Царя-Освободителя. И имаме право да постижваме така, защото 19 Февруарий ягко бѣше свързалъ народа ни съ православната велика Руссия и оправда обаянието ни, което отъ дѣца имаме къмъ Бѣлия Царь. Независимо отъ това, 19 Февруарий съживи нашето политическо съществуване и показа идеала, къмъ който всѣкой единъ българинъ трѣбва да се стрѣми — обединението на Българския народъ въ прѣдѣлитъ на Санъ-Стефанска България. На късо, 19 Февруарий бѣше първия и най-главния политически празникъ за освободенитъ българи и заѣтния дѣнь на неосвободенитъ. Първитъ открито и свободно го празнувахъ съ тържества и веселби, а послѣднитъ вътрѣшно — въ себѣ си и въ църквата. Единитъ гледахъ на 19 Февруарий като дѣнь, въ който се освободихъ, а другитъ — като начало на избавлението имъ отъ турското робство. Изобщо, венчки Българи на днешния дѣнь гледахъ съ благоговѣние, съ една несказана радостъ, съ едно дѣтнско довѣрне, съ една привязанностъ къмъ братския Русскій Народъ, — каквито на да ли се съществували нѣкогашъ мѣжду двѣ едноплѣмненни държави. И ако нѣкой си позволѣше да каже наизгладъ и да е дързка дума по адресъ на днешния дѣнь, ние не можемъ си прѣдстави, като какво порицание би си заслужилъ отъ всѣкого. Обаче, това повидимому неразривно съединение мѣжду Българи и Русии не отиде за дълго врѣме. Не се изминахъ и

десетъ години венчко помежду ни се поколеба: захванахме единъ други да се подозираме, да си пакостимъ и то е гресно — да се проклинаме! До мъченическата смъртъ на Царя-Освободителя още се гасеше тоя адскій огънь, запаленъ отъ нечестивцитъ консерватори прѣзъ 1881 год. съ държавния прѣвратъ и нищо не бѣше въ положение да ни столѣне тѣй далеко, като двѣ противоположни крайности. Царь-Освободителъ обичаше България като свое чадо и като истински баща прощаваше волноститъ на скоро-освободена България. Нъ замѣстникътъ му Царь Александръ III, нареченъ Царь Миротворецъ, още при вѣсмествието си заобиколи съ съ неискрени съвѣтници и български врагове и стана жестоко спрямо България. За негово удоволствие, или за интереса на неговитъ прѣдставители у насъ, България биде подхвърлена на разни политически терзания: за малко врѣме тя испита първомъ протеста на Царь Миротвореца противъ Съединението ни съ Южна България и истеглованнето на своитъ офицеръ-инструктори въ прѣдвечерието на една братоубийствена война; послѣ грубото отнасяние съ извѣстната му телеграма до първия незабравимъ Български Князь Александръ, когато той колѣнопрѣклонно прѣдъ трона му се молѣше за прощане и най-сетѣ — цѣла върволница отъ бунтове, комплоти, революции, безвѣжия, мѣждусобия, комюникета и разни протести: противъ избора на днешния Князь, противъ измѣненieto на Конституцията и женитбата на Княза, вътрѣшни политически убийства, бѣспяки, стрѣлянията, интернирания, разсѣяния, развратъ! . . . о, то бѣше съвършено изнемоощаване и близкъ часъ къмъ политическа смъртъ. Венчко това се сгромоляса върху ни — да си кажемъ правото — защото съ Съединението си, ние изпълнихме една нищожна точка отъ завѣта на Царя-Освободителя — народния идеалъ и защото прѣмногъ си обичаме Сливничкия Герой Князь Александра. И наистина, какво друго ние направихме, което да е напакостило толкова много на нашата Освободителка, щото Русското Правителство да имаше основание да се отнася къмъ насъ тѣй жестоко и да ни пакости въ всѣко едно отношение въ развиваннето ни? Доста вода истече прѣзъ тия грозни години и ние сега, въ днешния дѣнь, сме въ правото си да се попитаме, защо бѣше венчко това и защо тѣй скоро замѣстникитъ на Царя-Освободителя се отказахъ отъ свѣщенния завѣтъ, обгаренъ съ крѣвта на хиляди, хиляди Русии и Бѣлгари? Ако хвърлимъ единъ бѣгълъ погледъ на политическата си история въ послѣднитъ години, прѣдъ насъ се явява едно поразително противорѣчие на Русската Дипломация: многобройнитъ протести и комюникета, давани бързо и телеграфически ужъ за благо на България, самото Русско Правителство слѣдъ „2-й Февруарий“ много скоро забрави. То призна положението, слѣдъ единъ „осемгодишенъ тиранически режимъ“; санкционира венчки дѣла, извършени прѣзъ тоя режимъ, и се цѣлуна съ „Узурпатора-Князь“. Благодарение на Неговата поддръжка днесъ сѣдѣнитъ на Княжеството се ръководятъ отъ едно скършено министерство — отъ едно заблудено въ русофиство прѣдставителство, вѣлѣдствие на което ние сѣдимъ прѣдъ

прага на неизвѣстността. Ако наистина, Русската политика имаше една послѣдователностъ въ своитъ дѣйствия у насъ, ние не щѣхме да се намираме въ недоумѣние сега, когато се расклаца турската държава и когато нашитъ неосвободени братя погледватъ за помощта ни. Нашитъ управници не щѣха да се струватъ *улашки* прѣдъ народнитъ интереси и да се залгватъ съ турски ордени отъ разни степени. Нашия Князь не щѣше да наложи умразното, за всѣки българинъ, червено парцалче на главата си — фесѣтъ, да приема Султански подарѣци и на македонскитъ сълзи и плачове, да отговаря — имайте вѣра въ нещчерпаемото Султанско благоволение.

Ето защо на днешния дѣнь ние отъ душа възнасиме молитвитъ си къмъ Всевишния за упокоението на Царя-Освободителя. Ний не можемъ да се радваме и тържествуваме прѣдъ неизвѣстнитъ планове на неговитъ наследници за нещастна България. Дано дойде врѣме, когато 19 Февруарий пакъ да се празнува съ сжция всенароденъ ентузиазмъ, както въ първитъ си години!

ТЕЛЕГРАММИ.

(Агенция Балканикъ)

Виена, 15/27 Февр. „Френдемблатъ“ очаква днесъ подаването колегтивната нота въ Атина отъ прѣдставителитъ на Силитъ. Искаватъ надеждата, че Гърция ще оттегли войскитъ си и корабитъ си, заплашвайки се съ принудителни мѣрки, ако това не стане въ четири дни. Спорѣдъ извѣстия изъ *Петербургъ и Русското правителство е въ согласие съ другитъ сили по критския вѣпросъ*. „Новата свободна преса“ извѣстява, че днесъ или утрѣ ще се направи колективна постѣпка и въ Цариградъ.

Атина, с. д. „Хавасъ“ съобщава отъ Каней, че смъртоносно сражение на Врамна при Ретимно мѣжду възстанници и мюсюлмани. Една дружина низами сполучи да охрани оттеглянето на турцитъ, което бѣше убийствено. Много мъртви. Тѣй като Турция съсредоточава войски на границата, правителството ще повика подъ знаме резервата отъ 1891 и 1892.

Цариградъ, 16/28 Февр. Дипломатическия Агентъ Марковъ получи голѣмъ кордонъ на Меджедие. (За какви ли заслуги въ днешно врѣме, когато македонския българинъ пжика подъ тур. звѣрства. Б. Р.) Очакватъ Портата да одържи обѣщанието си по вѣпроса Критската Автономия, иначе ще употребятъ противъ неѣ насилне, както противъ Гърция.

Каней, с. д. Турцитъ въоръжени продължаватъ да крѣтосватъ града и слѣдъ прокламацията на адмиралитъ. Управителя на Каней въоръжилъ доброволци турци, които наедно съ рѣдовнитъ войски щѣли да нападнатъ християнскитъ села. Въ сраженията много убити и отъ двѣтъ страни. Врѣщайки се турцитъ запалили християнска собственост. Комендантитъ протестували прѣдъ управителя.

КРИТЪ.

Когато прѣди 31 години храбри крители бѣ възстанѣли и християнска Европа, за позоръ на човѣчеството, задуши гласътъ на правото, тогава отъ Отвилъ-Хаусъ (Англия) на 2-й Декемврий 1866 и 17-й Февруарий 1867 г. единъ мощенъ духъ издигна гласътъ си въ полза на угнетения. Този духъ е днесъ вече на небето и отъ тамъ бди върху нещастни крители народъ, нареченъ още „народъ на Викторъ Хюго“. Този духъ е великото свѣтило на деветнадесетия вѣкъ, неподражаемия гений на Франция, неустрашимия борецъ за правото и свободата на всичкитъ народи. Той е Викторъ Хюго. Днесъ, когато Критъ е пакъ подъ пламъците на революцията и нѣма духъ мощенъ, който съ силата на Викторъ Хюго да каже на царетѣ, че вършатъ злодеяние, като оставятъ Турция да притѣснява крители, нека повторимъ думитъ на великия човѣколюбецъ за огледало на кървавата дипломация.

„Критъ възстанъ и добръ направи! А какво вършатъ въ туй време правителствата, наричани цивилизовани? Какво тѣ чакатъ? Тѣ шюпокатъ: „третиние, ний прѣговаряме!“

„Вий прѣговаряте! Прѣговаряте прѣзъ туй време, когато маслиненитъ и кестеновитъ дървета се коренятъ, когато масленитъ воденици се развалятъ, когато селата сж въ пожаръ, когато свидбитъ сж въ пламъкъ, когато цѣли населения се испрачатъ въ планинитъ, за да умрѣтъ отъ студъ и отъ гладъ, когато обезглавяватъ мжжеть, когато бѣсѣтъ старцитъ

„— Защо е възстаналъ Критъ? — Защото Богъ го бѣ сътворилъ единъ отъ най хубавитъ кжтове на земята, а турцитѣ го прѣобърнаха на единъ отъ най нещастнитъ; защото той има произведения, а нѣма търговия, — има градове, а нѣма шосета, има села, — а нѣма пжтица, — има заливи, а нѣма пристанища, — има рѣки, а нѣма мостове, — има дѣца, а нѣма училища, има права, а нѣма закони, — има слънце, а нѣма свѣтлина. Турцитъ сж го покрили съ мракъ.

„Критъ възстанъ, защото той е Гърция, а че Турция; защото припелена е нестерпимъ; защото притѣснителъ, ако е отъ племето на притѣснения, е омразенъ, а ако не е, е ужасенъ; защото единъ господаръ, който разсѣва варварщина въ родината на Етеарха и Миниоса, е невъзможенъ.

„Европа гледа сеиръ. Тя почва да привиква на такъвъ сеиръ. Днесъ е редътъ на Султана. Той истрѣбва цѣла една народностъ.

„Сжществува ли едно турско божественно право, което да се почита отъ християнското божественно право? Убийствата, кражбитѣ, изнасилванията върлуватъ тоя часъ въ Кандия.

„А общественото мнѣние какво казва? Що прави то? Нищо.

„Уви! Търпеливата политика на правителствата се прояви въ два резултата: тя отказа правосъдие на Гърция, тя отказа състрадание на човѣщината!

„Нѣма нищо. Критския въпросъ отъ днесъ на татѣкъ е туренъ на масата.

„Той ще бжде разрѣшенъ, и разрѣшенъ, както всички въпроси отъ тоя вѣкъ, въ смисълъ на освобождението.

„Да, Критски герои, угнетени днесъ, вий сте побѣдители на бжджето. Упорствувайте. Даже задавени вий ще въстѣжествувате. Протеста на агонията е една сила. То е апелъ прѣдъ Бога, който кассира . . . Какво? — Царетѣ.

„Тѣзи всемогшества, които имате противъ себе си, тѣзи коалиции на слѣпи сили и упорити прѣдразсждѣци, тѣзи въоржжени тирани иматъ свойството да се удавятъ съ една заблѣжitelна леснина. Съ тѣна надъ кормилната си частъ, съ чалма надъ носовата си частъ, стария корабъ на монархията пълни се вече съ вода. Упорствувайте!

„Вий не можете да останете побѣдени.

„Едно потушено възстание, не е никакъ единъ унищоженъ принципъ.

„Правото е непотопимо. Вълнитъ на събитията минаватъ надъ него, нѣ то се пакъ появява.

„Гърци отъ Кандия, вий имате съ себе си правото и здравия разумъ.

„Царе, една само ваша дума ще спаси тоя народъ. Една дума на Европа, по-скоро

казана. Кажете жъ. Въ какво сте вий добри, ако не въ туй?

„Не Царетѣ мълчатъ и искатъ всичкитъ хора да мълчатъ. Запрѣтено е да се говори за Критъ. Така било нужно. Шестъ или седемъ велики сили правятъ заговоръ противъ единъ малъкъ народъ. Какъвъ е тоя заговоръ! Най-гнѣсни отъ всичкитъ заговори.

„Време е, щото цивилизацията да издаде своето величествено запрѣщение, за да се спрѣтъ тѣ работи.

„Ний, народитѣ, заповѣдваме на правителствата да издадѣтъ по-скоро това запрѣщение“.

„Викторъ Хюго“.

МОДЕРНЕЙШИ СИНОНИМИ.

Опозиционенъ редакторъ — Кандидатъ за затвора.
Държавна тайна — Конвенцията съ Австрия.
Европейски Хуманитетъ — Критика свобода
Държавни имоти — Височайши приходи
Двайсетъ хил. поздравл. — Всенародна измама
Македонски съззи — Султанско благоволение.
Помирение съ Руссия — Ке го лажимъ!

Благодѣтеля дава подѣ сждѣ възпитанника си.

Заемаме отъ в. „Пловдивъ“:

„На 10-й того, въ тукашния окръженъ сждѣ, се разгледа углавното дѣло противъ нѣкой си Нойковъ. Поменжтий билъ издържанъ въ странство отъ Н. Ц. В. Княза. Като свършилъ наукитъ си тамъ, въ България му била дадена службата секретаръ на градоначалника въ София. Не знаемъ какъ, той билъ уволненъ отъ тая служба и оставенъ на произвола на сждбата. Като се скиталъ 2 години празенъ и хлопалъ на много мѣста за служба, писалъ Князю 3—4 писма, въ които между другото казвалъ, че му хвърля получената диплома, която въ нищо не може да му послужитъ, и че, ако и той се не погрижи за него, ще земе *отръзанитъ ржцѣ* на Стамболова и ще трѣгне да дава прѣдставления съ тѣхъ. Писмата съдържатъ много и много работи . . . и при това четвъртото писмо липсва. Сждѣтъ осжди пазениетъ отъ стража Нойковъ на *двѣ-годишенъ* тъмниченъ затворъ за оскърбление особата на Н. Ц. В. Княза.

Сиромашия! Както вървятъ работитѣ днесъ, затвора е прибѣжището на сиромаситъ и гладнитъ“.

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

В Ж Т Р Ъ Ш Н И.

Отъ Бургасъ получихме слѣдующата телеграмма отъ конгреса на Одринскитъ прѣселенци:

Варна, — *Свободенъ Гражданинъ*.

Конгреса откритъ посредъ общъ ентузиазмъ. Делегатитѣ дълбоко проникнати отъ желание да започнатъ и свършатъ съ плодотворна дѣятелностъ за дѣлото. Обстоятелствата ги сплотиватъ.

Спасичиновъ.

— В. „Народни Права“, органъ на Централното Либерално бюро, продължава издаването си. Годишния абонаментъ е 12 лева въ прѣдплата. Излиза 3 пжти въ седмицата. Записването абонати за въ града ни става и въ нашата редакция.

— „Самоотхвърления“ министръ К. Величковъ отказва да получава вѣстника ни отъ 28 брой. Съ единъ изопаченъ почеркъ той възвръща броя обратно въ редакцията, безъ да каже ни думица за това. Види се, че главната причина трѣбва да е, гдѣто ний въ политическитъ модерни синоними бѣхме казали:

„Моралъ — К. Величковъ“.

— Отъ Шуменъ ни съобщаватъ, че се поминѣлъ бившия Директоръ на тамкашното Педагогическо Училище Р. Рачевъ, слѣдъ едно дълго болдувание. По тоя случай припомнимъ си какъ типографина Василь Юрдановъ, въ сп. „Искра“ бѣше написалъ некрологъ на одного отъ учителитъ отъ Нанчовата Дѣвич. Гимназия, че причината на смъртъта му билъ тогавашния министръ на Народното Просвѣщение г. Д-ръ В. Радославовъ, за дѣто не го повишилъ. Какво ли ще каже сега г. Юрдановъ за покойния Рачевъ, комуто, както казватъ, замоталъ 19000

левчета? — Нищо друго, освѣнъ хиляди пжти — Богъ да прости Рачка!

— Горне-Сливовското Читалище „Развитие“ извѣстява, че отлага тегленето на лотарията си за 7 Януарий 1898 год. *непрѣтнито* и моли всички ученолюбци и патриоти да си купятъ отъ билетитъ, които не биле распродадени до сега.

— Тия дни Варнен. Окр. Управителъ, *извѣстния* Венедиктъ Попповъ, е прѣдложилъ на Постоянната Коммиссия да се произнесе за растурването на Добричския Градско Общинский Съвѣтъ — единичкия въ окръга ни, па може би и въ цѣла България, оппозиционенъ съвѣтъ, обаче, Постоянната Коммиссия, съ 3 гласа срѣщу 2, е оставила исканieto на Управителя безпослѣдствие. При все това, ние очакваме тия дни растурването и на тоя съвѣтъ, защото това е *исключително право* на Венедиктъ Попповъ и Найдентъ Беневъ.

— На 17 й того е пристигналъ въ София Сръбския Кралъ, за който цѣлъ се правяхъ голѣми приготовления.

— Единъ приятелъ ни расправи за едно похвално дѣло на Руссенския Апелативенъ сждѣ. Прѣди нѣколко дена се разгледало тамъ едно углавно дѣло, заведено по обвинението на редактора на в. „Освобождение“ за прѣстѣпление по печата. Обвиненията е указалъ писача на прѣстѣпната статия и настоявалъ, по силата на чл. 79 отъ Конституцията да се тегли той подѣ отговорностъ, защото Папанчева законъ, като противоконституционенъ, не може да се приспособява въ случая. Апелативния сждѣ напълно се е съгласилъ съ тоя възгледъ на обвинения и го оправдалъ, като въ сждѣното време е постановилъ да се тегли подѣ отговорностъ самия писачъ на прѣстѣпната статия. Ние ржкоплѣшимъ на такава доблестъ, която трѣбва да се проявява поне въ всичкитъ по-горни сждилища.

М Ъ С Т Н И.

За свѣдѣние Министру Финанситъ. Съ пълно съзнание, че, може би, ще прѣпорѣчаме прѣдъ началството лицето, на което указваме по-долъ грѣшкитѣ, ние пакъ ставаме отзивъ на незаконнитъ му работи. Всичкитъ граждани се оплакватъ отъ грубата погжпка на Държавния Контролйоръ. Тоя господинъ е ималъ опрѣдѣлени дни и часове за продаване гербови и пощенски марки. Вънъ отъ тия опрѣдѣлени часове, ако се яви нѣкой, по единъ грубъ начинъ бивалъ испѣжданъ отъ канцеларията му. Случвало се да продава гербови марки отъ стойностъ 3—5 лева скжсани и зацапани. Ако нѣкой му обърналъ вниманието върху това, бивалъ е тоже испѣжданъ. Нестига всичко това, ами напоследѣтъ, отъ желание да угоди на началството си, е заблудилъ нѣкои търговци, на които е продавалъ пощенскитъ марки „2 Февруарий“ до 1 Февруарий т. г., съ обѣщание, че и подиръ тая дата ще се приематъ по почитъ, та станалъ причина да прѣтърпятъ нѣкои отъ тѣхъ загуби отъ по 200 лева. Нашия съвѣтъ къмъ тия търговци е, да си дирижтъ загубитъ лично отъ тоя господинъ, защото той, съ пълно съзнание, че циркуляцията имъ е забранена отъ 1 Февруарий 1897 г., е увѣщавалъ хората да си купятъ отъ тѣхъ като се задължавалъ отъ послѣ да ги замѣни съ други.

— Македонското Дружество въ града ни ще има идущата недѣля, на 23 того, общо годишно събрание за избиране на ново Настоятелство.

— Въ града ни е пристигнала музикалната трупа на прочутия въ Ромжния и България цигуларъ Тодорика. Всѣка вечеръ свири въ заведението на Ангелъ Славовъ, кждѣто гражданитъ ни могатъ да намържатъ винаги едно развлечение.

— „Обѣщавамъ се и се кължъ въ името на Всемогшния Богъ, че азъ, който съмъ повиканъ въ редоветъ на войската на Българското Княжество, ще слугувамъ честно и вѣрно на Н. Ц. В. Българския Князь, и като изпълнявамъ точно и безпрѣкословно всичкитъ му заповѣди, нѣма да пожали живота си, както въ мирно време, за запазване редътъ и законитѣ на страната, тѣй сжщо и въ война противъ враговетѣ на моето отечество; — въ свидѣтелство на което цѣлувамъ Кръста и Свѣтото Евангелие. Аминъ. (Клѣтва за християнскитъ войници. При-

ложение къмъ § 66 отъ „закона за вземане новобранци въ българската войска“. Ето какво си спомнихме, когато преди няколко дни, именно на 14 того, Рождения ден на Княза, имахме случая да видимъ и чуемъ, войниците отъ тукашния гарнизонъ да се упражняватъ въ пѣнието на една войничка пѣсенъ, припѣвтътъ на която имаше дословно следното съдържание:

„Борете се, братци,
За свобода славна;
Бждете примѣрни
Царски слуги вѣрни“.

Оставаме читателя самъ да си направи заключение, да ли служението „за запазване редътъ и законитъ на страната“ „и въ война противъ враговетъ на отечеството“, за което войникътъ се къдне, въ силата на закона и въ името на Бога, е съвмѣстно съ внушаваната му натация: да бжде той „царски слуга вѣренъ“, а така сжщо — до колко тази натация е съвмѣстима съ „борбата за свобода славна“.

Нѣкои граждани донесоха въ редакцията ни рецепти отъ аптеката на Георги Фока, въ които е забѣлзано, че ще се плати 1 л. и 74 ст. за лѣкарството, когато по тарифата то не струва повече отъ 74 ст. Цифрата „1“ не е записана на празното място, където е прѣдначено да се пишѣтъ левовѣтъ, а е написана върху самата буква „л“. Отъ обясненията, които дава г. управителя на аптеката излиза, че нѣкои отъ ученицитъ възможно е да сж направили грѣшка, но ние мислимъ, че за такива грѣшки не трѣбва да се прѣмѣлчава. Ако допустнемъ това да става съ едного, сигурно то ще се повтори и по-трети. Обръщаме вниманието на надлежната властъ върху горното. Справкитъ можѣтъ лесно да се направѣтъ въ книгитъ на аптеката и рецептитъ, които придружаватъ лѣкарствата.

Въ града ни почѣхъ да се издава новъ грѣцки вѣстникъ „Народна Независимостъ“, подъ редакцията на г. Т. Парасковъ. Желаетъ му успѣхъ.

Писмо до редакцията.

(Продължение отъ брой 29).

Минаваме къмъ второто твърдението на Г-жа прѣдседат., състоящо се въ това, че Дружеството не взело рѣшенно за физическата отхрана на подхвърленитъ дѣца, а—само за упражненіе на мораленъ надзоръ. И, осланияки се възъ тази невѣрностъ, ти третира дѣйствиата ни за „необмислени и самопроизволни“. Ний ще изложемъ фактитъ, а читателя нека сжди до колко е основно и справедливо твърдението ѝ и нека той окажестви поведението ѝ. Ще наведемъ само тѣзи обстоятелства, които непосредно се отнасятъ до тоя въпросъ. Прѣди всичко, доказателства за че Дружеството е взело рѣшенно за физическото отглеждане на подхвърленитъ дѣца сж срѣщатъ въ самото писмо на Г-жа Прѣдседателката. Тъ се заключаватъ: 1) въ непосредно датата и номера както на писмото на Дружеството, така и на онова на общин. управление, помѣстени въ брой 25 на „Св. Гражданинъ“ и 2) въ несотвѣтствието между съдържанието на първото писмо съ онова на второто; писмото на Дружеството говори само за „мораленъ надзоръ“, а онова на общинското управление въ III си пунктъ гласи: „Дружеството е длъжно и да намѣри и наеме самѣ нуждното помѣщение за дѣцата, да услови слугини и надзирателка, да промишлява въобще, както за физическото, така и за моралното отглеждане на дѣцата“. Какъ е възможно щото Общинското Управление да говори за физическо отглеждане, когато въ писмото на Дружеството и дума не става за такова! Логиката ни повѣлява да приемемъ, че Общ. Управление трѣбва да отговаря не на прѣдаденото отъ Г-жа Прѣдсед. писмо, а на друго, въ което тоже се говори и за физическо отглеждане. И въ сжщностъ работата стои така: писмото на Общ. Управление не се отнася до онова, което е напечатала Г-жа прѣдсед. Ний използваме тази празнота, като обясняваме, че напечатаното въ брой 25 на „Св. Гражданинъ“ писмо на Общ. Управление е отъ 19 Декем. 1896 г. подъ № 14847 и съ него се отговаря на писмото на Дружеството отъ 9 Декем. 96 год. подъ № 19, а пъкъ помѣстено въ сжщия брой отъ Г-жа Прѣдсед. писмо на Дружеството е отъ 14 Декем. 96 г. подъ № 16. Ето и съдържанието на писмото „отъ 9 того (XII 96) подъ № 19“.

До Господина Кмета на Варненското Град. Общинско Управление.

Уважаемий Г-не Кмете,

Тѣй като Ж. Б. Д. Майка въ заседанието на общото редовно събрание на 8 Декем. 96 г. съ про-

токолъ № 16 рѣши да се натовари съ много важната отговорностъ за *пълното* наглеждане на сирачетата, не остава друго, освѣнъ да се споразумѣете съ избраницата комиссия отъ нѣколко госпожи. Молѣхъ, бждете тѣй добри, опрѣдѣлете часа и помѣщението, гдѣто да поговоримъ относително тоя въпросъ.

Прѣдседателка: А. Желѣзкова.

Дѣловодителка: Киселова.

Всѣки сега може да разбере, защо почитаемата Г-жа Прѣдсед. не е посочила датитъ и номерата на прѣдаденитъ отъ нея писма въ „Своб. Гражданинъ“. Това е станало, разбира се, и за *освѣтление* на съгражданитъ. Но ето и друго, още по убѣдително, писмо за нашата „необмисленостъ“ и само „произволностъ“.

Ж. Б. Д.

М А Й К А

№ 23

21 Декември 96 г.

До Г-на Кмета на Варн.

Град. Общ. Управление.

Уважаемий Г-не Кмете,

Въ отговоръ на писмото Ви подъ № 14847, имамъ честъ да Ви съобщѣ, че Ж. Б. Д. „Майка“ рѣши въ общото си събрание отъ 8 Декем. 96 г. съ протоколъ № 16 да приеме условията, които прѣдлага Общ. Управление, като сжщеврѣменно въ сжщото събрание, се избра осмочленна комиссия, която да се грижи и старас за настаняване и успѣха на сиротопиталището, именно: Г. М. Пиваровичъ, М. Николова, Т. Ноева, М. Тимофеева, Т. Аврамова и Н. Церова.

Прѣдседателка: А. Желѣзкова.

Надзирателка: Киселова.

Ще забѣлжимъ при това: 1) че съдържанието на помѣстеного въ брой 25 писмо на Ж. Б. Д. несотвѣтствующе на рѣшението взето отъ Дружеството по тоя въпросъ, е лично мнѣние на Г-жа Прѣдсед. 2) че опасенията на послѣдния за опропастваніе капитала на Дружеството сж съвсѣмъ неоснователни, тѣй като никой не е смѣталъ да го ангажира въ случая: ако отпуснатата отъ общината сума (5000 л.) е недостатъчна, връхнината ще се събере отъ гражданитъ чрезъ прѣдставления, вечеринки и пр. въ полза на сиротопиталището.

Що се отнася до твърдението на Г-жа Прѣдсед. че комиссията ѣ посрѣщала по единъ „най-неприличенъ“ начинъ и че имало членки, които се въдушавявали отъ „задни мисли“ и „вулканически заслепящи страсти“, ний ще се ограничимъ само съ изказване на нашето голямо съжаление, за гдѣто по такъвъ начинъ се възнаградяватъ трудовѣтъ ни къмъ едно такова хуманно дѣло, и то отъ тази, която трѣбваше първо да се възмути отъ подобенъ езикъ.

Благоволете, Г-не Редакторе, да приемете израженето на отличното ни къмъ Васъ почитание:

Подписитъ: В. Радъевъ, М. Пиваровичъ, Т. Аврамова, М. Николаева, Т. Ноева, М. Тимофеева.

При особно мнѣние: Ю. М. Церова и С. Хайдугова.

ОПРОВЕРЖЕНИЕ.

Мѣстното Македонско Дружество ни испраща слѣдующето за обнародване.

Г-не Редакторе,

Въ послѣдния брой на в. „Странджа“, редакцията на този вѣстникъ въ едно антревиле, озаглавено „едно сравнение“, като казва, че преселеницитъ отъ Одринско, живущи въ Балчикско, купили 50—60 облигации, прави сравнение съ тукашното Македонско Дружество, настоятелството на което като че нарочно било забавило откриваніето подписката и правило запитвания и паразитвания въ комитета, като подхвърля че Шотовъ даже се двоумѣлъ да ли да си купи отъ тѣхъ.

Настоятелството на Македонското Дружество въ гр. Варна, като поздравява братята преселеници отъ Одринско, живущи въ Балчикско и на всякъждъ въ Свободна България за тѣхния патриотизмъ, не може да не съжاليا отъ друга страна, че хората около в. „Странджа“ сж си задали за задача да унищожятъ тукашното Македонско Дружество, както единъ отъ тѣхъ публично каза това, прѣдъ нѣколко Г-да Варн. граждани.

За освѣтление на обществото, настоятелството на Мак. Дружество заявява, че запитването въ Върх. Мак. Комитетъ не е станало по негово рѣшеніе, а вслѣдствие рѣшението на едно събрание отъ граждани. Това го знайтъ нишунитъ въ в. „Странджа“, а осждително хвърлятъ окърбления върху настоятелството. Твърдението имъ, че г. Шотовъ се двоумѣлъ да си купи облигации е невѣрно, защото, при откриваніето подписката още, той е подписалъ. Цѣльта, която гонятъ чрезъ пуцанието въ ходъ на тѣзи измислицы е, щото дано другитъ Македонци откажатъ да си купятъ облигации. Това не можахъ и не ще можѣтъ да достигнатъ, защото всички Македонци сж готовностъ, въской споредъ силитъ си, подпиева за облигации и подписката върви толкова добръ, щото сега се сравнитъ тѣзи, които сж агитирали между Македонцитъ противъ подписката.

Нашия съветъ къмъ тѣзи г-да е, да не прѣчатъ на дружеството, защото съ това вършатъ грѣхъ предъ измъчениитъ наши братя въ Македония и Одринско. Ако иматъ лично нѣщо противъ лицата отъ настоятелството, освободителното дѣло не имъ е криво. Личноститъ лесно се менаватъ, нъ дѣлото не трѣбва да сипра свои вървежъ.—Надѣваме се, щото ни разберѣтъ. Гр. Варна, 18 Февруарий 1897 год.

Отъ Настоятелството.

ДО П И С К А.

Сливенъ. На 26-й Януарий т. г. въ градътъ ни станахъ изборитъ за митрополитъ.—Мислѣхъ, нѣма нужда да обяснявамъ, че не станахъ *избори*, (както на пр. държавно—правната наука разбира значението на тоя терминъ),—а само се извършихъ едни обряди, за да се не казва, че не е имало, не е ставалъ избора, защото и въ случая трѣбваше да се употреби *моралното влияние*.—Ний, сливенцитъ, при все че не сме много прости хора, нъ все-пакъ се чудиме, защо правителственнитъ хора не оставатъ ноне тия избори на свобода! Защо поне тукъ не оставатъ да се избиратъ настиръ, който напълно да отговаря на исканията на църквата ни! Понѣ църквата нѣма работа съ каквито и да е желѣзно-пѣтни постройки, търговски договори, заемъ и пр.—Защо тогава и при тия избори да се извършватъ сжщитъ онии изнасилвания на законитъ, които обикновенно ставатъ при изборитъ за Нар. Събрание, общинитъ и пр.—Защо и при тия избори разни Станчевци и Ной Марковци да злоупотрѣбляватъ съ положението си!—Защо да се злоупотрѣблява и при тѣхъ името на Княза!—Това сж въпроси, на които едва-ли ще може нѣкой си да точенъ отговоръ.

На 26 Януарий казахме трѣбваше да стане избора за Митрополитъ за Сливенската епархия. На 24-й още полицейския избраницъ отъ полицейското събрание Славовъ, довтаса въ Сливенъ. Всѣки си обясняваше идването му, толкось-повече, като се вземе въ внимание и това, че Станчевъ е неприятно да се раздѣли съ дѣдо Гервасий; значи, трѣбва да употребятъ всѣкакви срѣдства само и само да се успѣе.—Дѣйствиетелно, срѣдствата се употребихъ, защото почнахъ да внушаватъ на избирателитъ, че волята на Н. Ц. В. била да се избере Гервасий; че не трѣбвало да се обижда Княза; че ако не се избере Гервасий, управителя Станчевъ щѣлъ билъ да направи туй и онуй на избирателитъ, като сжщеврѣменно ги е викалъ по ототдѣлно и имъ внушавалъ благостѣта на намѣренията си и пр., което, разбира се, произведе ефекта си.—Още повече се почувствува това нѣщо въ самия денъ (26-й), защото тогава правителственнитъ агитатори постоянно застрашавахъ избирателитъ и въ самата митрополия.

Такава била агитацията на Станчевци и Марковци между избирателитъ, — нѣ нека видиме какъ е пострѣпвалъ Станчевъ съ самия прѣдседател по избора Митрополитъ Партений.—За да се заплаши и тѣй Петръ Станчевъ по подиректенъ начинъ му давашъ да разбере, че избора трѣбва да стане по партизански начинъ, а не съгласно прѣдписанията на „Екзархийския Уставъ“.—Единъ само примѣръ. Десетина дена прѣди изборитъ едно познато на Митрополита Партений лице, отишло при него (Партений) да го посѣти;—нѣколко минути слѣдъ като си излѣзашъ посѣтителтъ, г. Станчевъ, вижда се, увѣдомѣнъ отъ тайнитъ си очи и уши (на мѣждупародния языкъ нарѣчени „Шпионитъ“). отива при митрополита и го питалъ що е търсило това лице при него!—Съ туй нѣщо, разбира се, г. Станчевъ е искалъ да каже на митрополита, че той не смѣе да приема каквото и да е лице, което е противъ кандидатурата на Гервасий, особено, ако е оппозиционеръ, тѣй като, вижда се, господство му се е страхувалъ, да не би да ходятъ при митрополита съ агитационна цѣль.—(Не се страхувайте г. Станчевъ, защото ний имаме възможностъ да печелиме хлѣба си и безъ избори,—слѣдоват., нѣмаме нужда кадѣто сѣднемъ да говориме за тѣхъ).

И тѣй, изборитъ станахъ, телеграфътъ съобщилъ на Гервасий, че е избранъ, П. Станчевъ му честити, като телеграфира и до любимия ни господаръ, че по народно желаніе Гервасий е избранъ, на която Г-рътъ всемилостивѣйте благоволи да отговори на гражданитъ, чрезъ управителя, че е въсхитенъ и пр. отъ тоя изборъ.—Ний нѣма да правиме никакви коментарии по тия телеграмми, защото прѣди нѣколко дена в. Новини по поводъ на тѣхъ пишеше „че сж много прѣждеврѣменни“,—слѣдоват., възможно е да не бжде утвърденъ Гервасий.

Ако Гервасий не бжде утвърденъ, туй ще бжде съвсѣмъ по волята на членовѣтъ отъ Сливенската епархия, защото Сливенци, Ямболци, Бургазци и пр. подадахъ заявления противъ Гервасий и молятъ за неутвърдението му, като излагатъ едни доста оказателни причини.—Независимо отъ това, азъ вѣрвамъ, че ако Князътъ бѣше слушалъ проповѣдта на Гервасий отнесително туй, че „първородения синъ на Н. Ц. В. прѣстолонаслѣдника не е роденъ *безсемеенно*, както Исусъ Христосъ, а е роденъ *семеенно* и пр.“ глупости, то-телеграммата би била икономисана.

Осѣнъ това, Гервасий не притежава качеството, прѣдвидено въ гл. 36 п. 4 отъ екзархийския уставъ; а самия изборъ е извършенъ въпрѣки чл. 41 отъ сжщия уставъ, защото гласоподаването е ставало тѣй: викали по редъ по списѣка избирателитъ; на пр. да влѣзне. А, който по списѣка е № 1, подава си бюлетината и върху нея се туря № 1; вика се № 2, върху неговата бюлетина се туря № 2 и пр.—Е, това тайно ли е гласоподаване!—Кой свещеникъ ще гласува тогава противъ!

Като свършваме тия бѣлѣжки по тоя изборъ, Сливенци се надѣятъ, че ще бждѣтъ освободени отъ Гервасий; въ противенъ случай ще открѣжатъ танцовално училище подъ негово управление.

Вѣрваме, че екзархията ни ще е противъ неустекния принципъ „Clericus clericum non decimat“.

ВАЖНО.

Прѣди два недѣли се изгуби една полица, издадена отъ Иванъ Явчевъ и Т. Мариновъ на заповѣдта на Иванъ Панделиевъ, отъ стойностъ 600 лева, съ падежъ 4 Декемврий 1896 год. Полицата има бланково джиро и е исплатена. Счита се недействителна, у когото се намери.

ПРОДАВА СЕ, една едноетажна къща съ четири стаи и салонъ, въ дворъ отъ 684 кв. метра. — Намѣрва се въ V уч. улица „Прѣславска“ № 263. За споразумѣние до пълномощника Никола Михайловъ, Варна.

Отъ Сждеб. Пристави при Варн. Окр. Сждъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 306.

Обявявамъ, че за удовлетворение искътъ на Коля Мариновъ, отъ Нидѣли Михайлова, по изпълнителния листъ № 657, издаденъ отъ Козлуджанскій Мировий Сждия, слѣдъ трикратното обнародване настоящето, не произведъ, публична продажъ, съгласно чл. чл. 1021 и 1025, отъ Граж. Сждопроизводство, на отвѣтничковата къща, която се намира въ с. Козлуджа, състояща се отъ двѣ стаи и дворъ около 2 дек. и 4 ара, при съсъди: Маноу Кръстевъ, рѣка и пѣть.

Първоначална цѣна 150 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката.

Желающитъ да ъх купѣтъ, нека се явятъ въ канцеларията на приставетството и наддаватъ.

Варна, 18 Февруарий 1897 г.

1—3 П. Сжд. Приставъ: Т. Минчевъ.

№ 308.

Обявявамъ, че отъ 6 Февруарий до 10 Мартъ т. г. въ Канцеларията на Сжд. Приставство, ще произведъ публична продажба на слѣдующитъ имоти, на Манафъ Мехмедъ Салиевъ, отъ с. Индже-кьой, тѣ сж: 23 парчета ниви, възлизающа на 835 дек. ниви, нахозящи сж въ разнитъ мѣстности, въ землището на с. Индже-кьой, Варненска Околия и една къща въ сжщото село.

Желающитъ да ги купѣтъ, да се явѣтъ и наддаватъ.

Варна, 18 Февруарий 1897 год.

1—3 П. Сжд. Приставъ: Т. Минчевъ.

№ 307.

За удовлетворение иска 379 лева и др. разноски, на Варненца Тахиръ Ахмедовъ, противъ Османъ Халиловъ, по изпълнителенъ листъ № 2913, издаденъ отъ II Варненскій Мир. Сждия, обявявамъ на интересующитъ се, че слѣдъ двѣ недѣли, отъ денътъ на по слѣднето трикратно публикуване настоящето ми, въ единъ отъ мѣстнитъ вѣстници, съгласно чл. чл. 1004, 1021 и 1025 отъ Граж. Сждопроизводство, въ продължение на 31 день, и въ десетъ дневенъ срокъ, съ правонадаване 5%, ще произведъ публична продажба, на слѣдующитъ отвѣтничкови имоти, които сж намирать въ землището на с. Карагюръ; а именно:

Нива 10 дек. 9 ара първоначална цѣна 17 лева; Нива 4 дек. 8 ара—29 л.; Нива 7 дек. 8 ара—47 л.; Нива 21 дек. 2 ара—127 л.; Нива 9 дек. 1 аръ — 45 л.; Нива 7 дек.—35 л.; Нива 9 дек. — 45 л.; Праздно мѣсто (нива) 2 дек.—12 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнкитъ.

Желающитъ да купѣтъ лѣкой отъ тѣхъ или всичитъ, нека сж явятъ въ канцеларията на тукашното Сжд. Приставство, гдѣто ще можѣтъ да изучатъ подробно описанието на имотитъ.

Варна, 18 Февруарий 1897 год.

1—3 П. Сжд. Приставъ: Т. Минчевъ.

№ 257

На основание Исполнителния Листъ, № 2481, издаденъ отъ Козлуджанскіи Мировъ Сждия, въ полза на Колю Мариновъ отъ с. Козлуджа, противъ Хафу зоглу Ибраимъ отъ сжщото село, за 111 лева и др. Обявявамъ, че отъ слѣдующия день отъ денътъ на по слѣднѣното трикратно обнародване настоящето и до 31 день ще произведа публична продажъ, съгласно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданско Сждопроизводство на слѣдующитъ отвѣтничкови имоти, които се намиратъ въ землището на селото Козлуджа.

1) Нива 16 декара оцѣнена 130 лева. 2) Нива 3 декара 2 ар. оцѣнена 26 л. 3) Нива 6 декара 4 ар. оцѣнена 52 л. 4) Нива 19 декара 2 ар. 156 л. 5) Нива 8 декара оцѣнена 65 лева.

Наддаването ще почне отъ означенитъ оцѣнки, продажбата ще произведа въ канцеларията на тукашното Сждебно Приставство, желающитъ да купѣтъ упомянатитъ ниви, нека се явятъ прѣдъ опредѣления срокъ.

Варна. 8 Февруарий 1897 год.

П. Сжд. Приставъ: Т. Минчевъ.

3—2

АКЦИОНЕРНО СПЕСТОВНО ДРУЖЕСТВО
„БЖДЖЩНОСТЪ“
ВЪ ГР. ДОБРИЧЪ

Утвърдено съ Указъ подъ No. 171, отъ 3-й Ноемврий 1895 год.

ПУБЛИЧНА ПОДПИСКА ЗА 1876 АКЦИИ

ДРУЖЕСТВОТО ФУНКЦИОНИРА ОТЪ 15 ФЕВРУАРИЙ 1896 ГОД.

ОСНОВЕНЪ КАПИТАЛЪ 30000 ЛЕВА ЗЛАТНИ, РАСПРѢДѢЛЕНЪ НА
3000 АКЦИИ, ВСѢКА ПО 10 ЛЕВА ЗЛАТНИ.

Цѣльта на Дружеството е: 1) Спестяване на капиталъ и 2) Увеличението имъ по законенъ рѣдъ.

АКЦИОНЕРНОТО ДРУЖЕСТВО „БЖДЖЩНОСТЪ“ СЕ ЗАНИМАВА СЪ СЛѢДУЮЩИТЪ ОПЕРАЦИИ:

а) Дава пари подъ лихва на членове-акционери въ размѣръ до $\frac{3}{4}$ отъ капиталитъ имъ подъ гаранция на тѣзи капиталъ; б) Дава пари подъ лихва на едно лице не повече отъ 1000 лева, подъ гаранция на едно или повече лица, извѣстни по състоятелността си, чрѣвъ дѣловодителя до 500 лева, а повече чрѣвъ настоятелството; в) Дава пари подъ лихва подъ залогъ на общеприети, гарантирани отъ правителството цѣнни книжа до $\frac{2}{3}$, на сжкопѣнни прѣдмѣти, оцѣнени отъ вѣщо лице, до $\frac{1}{2}$ отъ стойността имъ; г) Размѣна на пари (сарафлжъ); д) Шконтиране на записи, полици и други срочни обезателства, срокътъ на исплащанието, на които да не е по-рано отъ единъ мѣсець, възъ отъ градътъ, снабдени най-малко съ два извѣстни подписа; е) Приемане влогове лихвенни и безлихвенни съ опредѣленъ срокъ; ж) Прѣдставлява разни дружества, като агентъ съ извѣстна коммисионна, и з) Продажба на гербови марки.

Исплащанието на акциитъ ще бжде при подписванието, срѣщу приврѣмenna расписка, заедно съ 20 ст. на всѣка акция за прѣдварителни разноси. Стойността на акциитъ, заедно съ вносоветъ и печалбитъ до 1-й Януарий 1897 г., е 36 л. 50 ст. златни, къмъ които ще се прибавятъ и лихвитъ отъ 1-й Януарий до купуванието.

Акциитъ се увеличаватъ, съгласно чл. 4 отъ устава, съ ежемѣсечни вносове, по 2 лева на акция платими на два срока, 12 лева отъ 1 до 20 Априлъ и 12 лева отъ 1 до 20 Октомв. всѣка год.

ПУБЛИЧНАТА ПОДПИСКА СЕ ОТКРИВА ОТЪ 1 ЯНУАРИЙ Т. Г. И ЩЕ ТРАЕ ДО 20 АПРИЛЪ 1897 Г.

Всичкиятъ печалби сж исклучително въ полза на акционеритъ. Никакви привилегии не сжществува въ при това дружество.

ПОДПИСКАТА СТАВА:

Въ Добричъ: При кантората на Др-вото. Варна: При Др-вото „Дружба“ и Книж. Божиловъ. Балчикъ: При Др-во „Съединение“ и Георги Узунвъ. Силистра: При Ел. Г. Димандополу.

НАСТОЯТЕЛСТВО:

Прѣдсѣдатель: Д. П. Ковачевъ. Подпрѣдсѣдатель: Данаилъ Дончевъ. Чл.-Секретаръ: Н. Щеревъ. Членове: Д. Господиновъ, Ж. Абаджиевъ, Ал. Момовъ и К. Стефановъ.

За знание на г. г. акционеритъ и интересующитъ се, излага се равномѣтката на дружеството, която бѣ прѣдставена на 26-й Януарий 1897 г. на редовното годишно събрание.

РАВНО-СМѢТКА

НА

Добричското Акционерно Спестовно Дружество „БЖДЖЩНОСТЪ“ на 31-й Декемврий 1896 г.

№ по редъ	Партиди по главнитъ книги	Да дава		Да зема		Активъ		Пассивъ	
		лева	ст.	лева	ст.	лева	ст.	лева	ст.
1	Касса	66512	45	66267	70	244	75	—	—
2	Акции	103	—	35601	00	—	—	35498	—
3	Длъжници	69811	00	32798	05	37012	95	—	—
4	Лихви	7	65	2887	83	—	—	2880	18
5	Марки	3675	—	3460	—	215	—	—	—
6	Ажио	249	93	338	25	—	—	88	32
7	Канторски разноски	802	25	276	30	525	95	—	—
8	Печалби	8	50	564	35	—	—	555	85
9	Акционери	7160	30	7160	30	—	—	—	—
10	Заплати	550	—	—	—	550	—	—	—
11	Срочни и безлихвенни вносове	4293	90	4753	90	—	—	460	—
12	Кредитори	800	—	800	—	—	—	—	—
13	Мобели	976	40	—	—	976	40	—	—
14	Бланки	—	—	42	70	—	—	42	70
		154950	38	154950	38	39525	05	39525	05

Забѣлѣжка. 1) Чистата печалба отъ 15-й Февруарий до 31-й Декемврий 1896 г. възлиза на 2491 л. 10 ст. докарани отъ капиталъ 35498 лева, който е постѣпилъ и пустѣтъ въ обращение така: около 9000 лева — прѣвъ Февруарий и Мартъ; около 14500 лева — прѣвъ Априлъ и Май и около 12000 лева — прѣвъ Октомврий, Ноемврий и Декемврий 1896 г.

2) Ако печалата се раздѣли на капитала, събранъ до мѣсець Октомврий, пада се по 10.57%, а ако се раздѣли на цѣлий капиталъ, пада се близо по 7.02%.

Дѣловодителъ: Н. Щеревъ.